

poftescă la dânsa. Dêrû, într'una din zile, fu păcălitû, căci nu'î deteră sê mănânce de câtû mămăligă cu lapte bătutû, bătutû d'atâtea sêptemâni, în câtû se făcuse acru de 'ți spârgea gura. Mâncă flămândulû pêne nu mai putu, și ținu minte pățela : ori-cândû gusta 'n urmă ceva acrișiorû, dicea că sémênă cu laptele de la nașiu-sêu : acruuù!

Ast-felû, îndată ce «povestea Țiganului» n'a fostû trecută ca lămurire, fiă câtû de pe seurtû, proverbulû nu mai pôte fi priceputû. Ori-cine e 'n dreptû sê se mire cum se pôte da ca proverbû uă asemenea bazaconiă.

În Bucuresci, ca sê s'arête că unû lucru e mare și naltû, se dice : «*Mare câtû turnulû Colții*» sêu «*Naltû câtû Colțea.*»

Arû fi ôre destulû ca unû eulegëtorû de proverbe sê se mulțămescă a'lû trece fără nici uă espicare?

Dêrû bine, ori-câtû de 'naltă și de mare s'arû păré Bucurescenilorû, acéstă clădire nu pôte fi vëdută nici măcarû din Ploiesci, necum din Craiova, din Iași sêu din Sibiu. Și ce suntû datorî Româniî din alte părți s'ô vëdă neapăratû? Ce suntû ei vinovați, déc'acelû monumentû—celû mai 'naltû din tôte câte s'afflău în Bucuresci, acum 74 de ani (căci atâtû e de cândû unû mare cutremurû l'a surpatû mai multû de jumëtate) — déc'acelû monumentû produsese uă ast-felû de impresiune asupra locuitorilorû locali, în câtû sê 'lû dea ca ceva proverbialû? Așia dêrû, în casulû a-